

متن پرسش

استاد بزرگوار با سلام: فقط یک پرسش ما را صریح پاسخ بفرمایید به اینکه: آیا در این دنیای مادی می توان تنهایی مان را با وجود غیر مادی خدای بی کران پر کنیم؟ سوالم دقیقا همین کلمات بود که استخدام کردم: پرکردن تنهایی، عدم تنهایی، با حضور ذات بی کران. آیا امکان دارد؟ آیا امکان دارد وقتی کسی با ما نیست از تنهایی دق نکنیم؟ چه خوب است که بدانیم یا اگر نمی دانیم یقینا بدانیم که به نظر حقیر هممممه‌ی علتی که باعث می شود دختران و پسران رابطه های کذایی اعم از محبت و غیره برقرار می کنند این است که نمی توانند تنهایی شان را با من واقعی خود پر کنند. خیلی خوب، در کتاب آشتی با خدا سخنوری فرمودید اما در مقام عمل این ما هستیم و اعمال دست و پا شکسته مان. پس تا به کی از بی خدایی زجر بکشیم؟ خوشا آنان که داااااااا در نمازند یعنی آقای بهجتی که لحظه لحظه زندگی اش در حضور خدا تنفس می کرد و لذت که سخن گفتن با خداوند است را، داااااااا تجربه می کرد. اگر جوانی، این ها را بداند محال است که خود را به دنیای بفروشد. لکن این ها همه در مقام عمل، امری ست ناشدنی. درد دل بسیار است اما: شرح این هجران و این خون جگر/ این زمان بگذار تا وقت دگر. لطف کنید راهنمایی کنید. قبلا تشکر می کنم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مسلّم اگر راه اُنس با خدا را درست طی کنیم پس از مدتی روح و روان انسان به راحتی با خدا به سر می برد، و اگر با بقیه ارتباط برقرار می کند به حکم وظیفه ای است که خدا بر دوش او می گذارد. ولی همین طور که می فرمایید این کار مقدمات می خواهد، یکی از مقدماتش رعایت دستورات الهی است نسبت به فاصله گرفتن از حرامی که در رابطه با نامحرم به سراغ ما می آید. درست است این کار به ظاهر آسان نیست، ولی کاری است مطابق فطرت و مطابق نظام عالم هستی و به همین جهت به خوبی قابل عمل است و خیلی زود نتیجه می دهد. موفق باشید